

Pauliina Susi

POLTTOPISTE

Tuulia Raja ③

Pauliina Susi
POLTTOPISTE

TAMMI

HELSINKI

Sydämelliset kiitokset:
WSOY, Suomen Kirjailijaliitto,
Journalistisen kulttuurin edistämissäätiö sekä Vantaan kaupunki.

© PAULIINA SUSI JA TAMMI 2024
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-5865-2
PAINETTU EU:SSA

1.

Ah, kesä! Iltapäivän aurinko paahtoi paljaita olkapäitä ja käsivarsia, ja järveltä leyhyi leppeä tuuli, joka hulmautteli hiuksia nautinnollisesti. Kielellä viipyili vielä minttusuklaajätelön täydellinen makuyhdistelmä, ja korvat täytti kävelykadun hilpeä hälinä. Torimyyjät, ruoka- ja herkkukojut kutsuvine tuoksuineen, vastaantulijat keveissä kesävetimissään...

Ja sitten: pam! Näky joka aiheutti rinnassani rytmihäiriön. Mies, ponnari, kameralaukku.

Santeri Repola. Ehdin jo toivoa, että hän kulkisi ohitse minua huomaamatta.

– Ai moi, hän sanoi. Ja pysähtyi. – Terhi? hän haki muististaan ja kohensi laukunhihnaa olallaan. – Tiina?

– Tuulia, mumisin. Tämä oli pahempaa kuin olin osannut edes pelätä.

Pari viikkoa sitten, edellisen kerran yhtä sattumalta kohdatessamme Santeri oli jättänyt minut möllöttämään Järvenpää-talon salin etupenkkiin hämmennyneenä ja selityksittä. Oli liuennut paikalta tanssikoulun kevätnäytöksen väliajalla suurin piirtein kesken lauseen, kun yleensä ihan toimiva flirttikoneeni oli äkillisesti tiltannut kiinni.

– Ja minä olen Ansa Raja, Tuulian äiti. Taisit kuvata myös meidän zumbaleidiä esityksen.

Santerin katse siirtyi minusta äitiin.

– Sitä en voisi unohtaa.

Olisin voinut kiljua. Tuo hemmetin hymykuoppakin. Nyt kun taas törmäsimme, oli kohtalon ivaa että vieressä seisojani oma äitini.

– Oli meillä kyllä melkoista draamaa silloin viimeksi, äiti sanoi. Vilkaisin häntä epäluuloisena.

– Melkoista, Santeri komppasi. Saatoin vain toivoa, että molemmat viittasivat näyttämön tapahtumiin.

– Työtehtävissäkö sitä taas ollaan? äiti jatkoi uteluaan.

– Koko viikko, Santeri vastasi. – Nähdään ehkä lauantaina pääkonsertissa?

Äiti päästi heleän naurun. – Ei sentään sellaista rokin räimettä meille, vanhoille variksille.

Tunsin miten poskiani kuumensi muukin kuin auringon polte.

– Oli kiva nähdä, mumisin. – Törmäillään taas.

– Törmäillään, kuulin Santerin toistavan, ja kai äitikin jotain lausahti, mutta tällä kertaa se olin minä, joka karkasin paikalta.

Äiti ehätti minut kiinni vasta reilun matkan päässä.

– Johan sinulle hoppu tuli, hän taivasteli.

En vastannut. Ei siinä kaikki, että seitsenkymmppinen leskiäitini niputti minut, neljäkymmentäkaksivuotiaan sinkkutyttärensä puheissaan samaan kastiin itsensä kanssa. Supersosiaalisen ja aina niin reippaan eläkeläisrouvan näennäisesti vaarattoman pinnan alla piili myös kyky nähdä petollisen tarkasti keskustelukumppaninsa motiiveihin. Entisen yläkoulun opettajan supervoima,

oletin. Vuosien mittaan äiti oli saanut urkittua selville aivan liian monta todellakin dramaattisesti päättynyttä miesjuttuani – eikä hän silti tiennyt puoliakaan, siitä olin pitänyt huolen.

Valokuvaaja Santerin kanssa en ollut päässyt edes alkuun, ja syykin oli minulle selvinnyt kyseisen esityksen jälkeen. Vaimo.

Hyvä että oli tullut ilmi saman tien. Ukkomiehiin tämä tyttö ei enää aikaansa haaskaisi. Eikä Santeri edes tarkalleen ottaen ollut osoittanut minua kohtaan mitään muuta kuin normaalia ystävällistä kohteliaisuutta...

– Auttakaa joku! Poika tukehtuu.

Hätäntynyt huuto kuului sivumpaa, myyntikojujen takaa. Tunsin äidin sormien hipovan käsivarttani, kun olin jo menossa.

Otin suunnan kohti väentiivistymää. Sen keskeltä löytyi nuori mies, hädin tuskin täysi-ikäinen, joka yski ja kakoi kasvot punaisena, horjui laihoilla koivillaan ja piteli rintaansa tuskaisen näköisenä. Maahan pudonnut pahvilautanen oli levittänyt sisältönsä katukiveykselle: lihansiivuja, salaatinsuikaleita, leivänpaloja.

Oli toimittava ripeästi. Loikkasin pojan taakse ja kääräisin käsivarteni hänen ylävatsansa ympärille. Ristin käteni ja nykäisin hänet voimakkaasti itseäni vasten.

– Heimlichin ote, kuului miesääni väkijoukosta. Tietäväinen oli äänensävy. Tuo besserwisser olisi voinut suorittaa kyseisen laajalti tunnetun ensiaputempun itse ennen paikalle tuloani. Kuka tahansa olisi voinut, sillä virallista kurssisuoritusta ei tähän simppeleihin toimenpiteeseen vaadittu. Mutta pojan suusta ei lennähtänyt ulos kurkkuun takertunutta vieraspalaa useamman riuhtaisun jälkeen, hän jatkoi köhimistään kahta

kauheammin ja huitoi käsillään – ja silloin huomasin punaiset laikut, jotka olivat nousseet kaulalle ja poskille. Kasvot olivat turvoksissa, ja kun hän avasi suunsa, kaltaiseni maallikkokin näki heti, että turvonnut oli kielikin.

Anafylaksia, tajusin. Nuorimies oli syönyt jotakin, mikä oli aiheuttanut allergisen reaktion, äkillisen ja hengenvaarallisen voimakkaan.

– Onko sinulla kynää?

Kysymykseni ei tavoittanut poikaa enää. Silmät katsoivat minuun sameina, sitten näkyviin pyörähtivät pelkät valkuaiset ja hän lähti velttona vajoamaan kohti maanpintaa. Ehdin juuri ja juuri saada hänestä otteen ennen kuin hän olisi kalauttanut kallonsa katuun.

Pudottauduin maahan polvilleni ja kannattelin pojan päätä sylissäni. Kohotin katseeni kohti ympärillä tumput suorina seisovaa katsojakuntaa. Joku piti puhelintaan epäilyttävästi pystyssä.

– Kamerat pois, tätä ei kuvata, karjaisin. – Soittakaa ambulanssi. Yksi yksi kaksi.

Kopeloin nopsaan läpi pojan sortsien taskut, mutta näppeihini tarttui vain puhelin, avainnippu ja paperiroskaa. – Onko kellään adrenaliinikynää, huusin.

– Laite on kynänmuotoinen, siitä nimitys, lausahti jälleen sama ääni kuin aiemmin. – Piikki painetaan reiteen vaatteiden läpi.

Puhuja, sporttisen oloinen keski-ikäinen mies pyöräilykypärä päässään käänteli nokkaansa sivulta toiselle kuin etsisi suosionosoituksia.

– Onko sinulla, huusin hänelle.

– Vaimollani on. Se kulkee aina mukana.

– Anna.

– Ei hän tässä mukana ole. Vaimoni.

Pojan niska nytkähti. Oliko hän virkoamassa vai oliko tuo kouristus...

– Tuulia!

Äiti oli raivannut tiensä kehän sisälle ja näytti puhelintaan. – Soitin hätänumeroon. Ovat tulossa. Pari minuuttia menee.

Pari minuuttia tuntuivat mittaansa pidemmiltä. Poika pysyi tajuttomana, pulssi löi pelottavan nopeasti ja hengitys kulki pihisten. Lopulta kävelykadulle ajoi ambulanssi.

Ensihoidolta adrenaliinikynä löytyi, ja se lyötiin ensiavuksi pojan reiteen. Kun hänet oli nostettu paareille ja lanssiin ja sairaankuljetus lähti kaupungin terveyskeskukseen, saatoin vihdoinkin hengittää.

Pyyhin hikeä otsaltani. Enpä olisi arvannut, mihin päätyisin, kun olin lupautunut äidin seuraksi haistelemaan Kolmisointurock-festariviikon avauspäivän rokkikatumeininkiä.

– Kiitettävä suoritus pelastustoimelta, äiti totesi.

– Entä minulta, en voinut olla tarkistamatta. – Minäkö arvosanan annat minulle?

– Kymppi plus, äiti kiitteli. – Milloinkas sieltä lähihoitajaopinnoista tulee tieto?

– Minä päivänsä hyvänsä, mutisin. Kumarruin hieraisemaan hiekanjyvät paljaasta polvestani ja hieroin kengänpohjaa katuun saadakseni irti siihen tarttuneen lituskaisen lihanpalan.

– Mikä sotku, kuului nasaali naisääni selkäni takaa.

– Tällaisten tapahtumien jälkeen keskusta on oikea kaatopaikka.

Muu väkijoukko oli hajaantunut, jopa besserwisser oli poistunut, mutta paikalle oli ilmaantunut uusi kommentoija, joka tuijotti maahan levinneen aterian jämiä nenäänsä nyrpistellen. Nainen oli sonnustautunut luonnonvaaleaan pellavamekkoon ja leveälieriseen hellehattuun, ja hän piteli sylissään pientä valkoista koiraa, pöyheää kuin pölyhuiska. Nyreän leikkikoiran näköinen otus katsoa tapitti mustin, ilmeettömin nappisilmin.

– Tässä oli äsken käynnissä pelastustehtävä, äiti sanoi. – Nuori mies sai allergisen reaktion.

Nainen pihahti kiukkuisesti.

– Kuulun Järvenpää siistiksi -yhdistykseen. Holtittomalle roskaamiselle on kerta kaikkiaan saatava loppu, hän jatkoi sivuuttaen kokonaan äitini huomautuksen.

Totta oli, että näky maassa lojuvista hiekanmuruihin ja pölyyn sotkeentuneista suikaleista kastikekokkareineen saisi minutkin ensi kerralla miettimään, tekikö mieleni sittenkään kebabia. Naisen pörrökoiraa ne joka tapauksessa houkuttivat, se yritti pyristellä emäntänsä sylistä kohti herkkupaloja.

– Ei, Bronto, nainen kielsi. – Ei! Saat ripulin. Ruokamyrkytyksen.

Bronto? Koiraa mahdollisimman huonosti kuvaava nimi olisi toisessa tilanteessa saanut minut hymyilemään.

Äiti kumartui, nappasi maasta noutoannoksen mukana tulleen puisen kertakäyttöhaarukan ja alkoi kaapia ruokaa takaisin pahvilautaselle.

– Äiti älä, yritin estellä. – Käydään kertomassa jollekulle, joka vastaa rokkikadun puhtaanapidosta.

– Mitä turhia, äkkiä tämä on tehty, äiti vastasi. Korostetun reippaasta sävystä kuulin, miten koiranainen

ärsytti häntäkin. – Ja sitten käydään kertomassa Vekaranurkassa, miten pojalle kävi.

– Missä nurkassa, miksi?

– No siellähän hän oli katoksessa lapsia leikittämässä. Älä sano, ettet huomannut. Ostimme jäätelöt siitä vierestä. Missä silmäsi olivat?

Muistin huomioni kiinnittyneen aivan toisaalle, minttusuklaatötteröön joka oli alkanut sulaa auringossa ennätysnopeasti sekä pöytänsä takana päivystäneeseen cd- ja älppärilevyjen myyjään, joka oli ryhtynyt silmäpeliin kanssani vastakkaiselta puolen katua. Yllä ZZ Top -paita, päässä bandana-huivi ja leuassa tyyliin sopiva muhkea parta, huulilla kurillinen hymy... Tunnustettakoon, että nuolaistessani jäätelön tahmeat valumat sormistani ja ranteeltani mielessäni oli käväisyvät ajatus jos toinenkin, joita en äidin kanssa missään tilanteessa jakaisi.

Kyykistyin auttamaan äitiä ja nostin kadulta rytistyneen mustavalkoisen paperiroskan ja paperisen lautaliinan, jolla peittelin säällisesti lautaselle kerätyt ruoanjätteet. Koiranainen ei osallistunut siivousoperaatioon senkään vertaa.

– Merena. Olisi pitänyt arvata.

Koiranaisen ääni tihkui inhoa. Hän oli lukenut ääneen tekstin servietistä.

Äiti kääntyi katsomaan minua.

– Eikös se ole se kebab-pizzeria, josta sinä joskus tilaat pikaruokaa?

Pidin ilmeeni. Olin havaitsevani äskeisessä kysymyksessä ripauksen rehdin kotiruoan terveellisyyden nimien vannovan entisen köksänopen paheksuntaa. Joskus? Äiti ei edes tiennyt, kuinka usein. Viime kerralla

Samal oli pyytämättäni rustannut minulle sarjakortin, kymmenes pizza tai kebab ilmaiseksi, ja vitsailut, että voisi vaihtaa listansa numeron kahdeksantoista ”Extra cheese tupla liha & valkosipuli lover” -nimen Tuulia loveriksi.

– Kiitos mutta pidetään tämä meidän suhde vielä yksityisenä, olin nauranut ottaessani noutopizzan vastaan. Koska olin ohjeistanut komean, vilkesilmäisen nuorukaisen poistumaan reittiä, joka ei kulkisi rivitalossa seinänaapurinani asuvan äitini ikkunan editse, minusta kieltämättä tuntui siltä kuin olisin tapaillut salaista nuorta rakastajaa. Hyvin nuorta.

Käännyimme kaikki tähyämään Merenan kojua muutama myyntipaikka kauempana. Siellä ei selvästikään oltu tietoisia äskeisestä draamasta. Pöydät myyntikojun edustalla olivat täynnä ruokailijoita, jokainen tuoli oli varattu, ja tiskille luikersi pitkä jono. En ollut ainoa jonka mielestä Merenan mättöannoksissa kohtasivat hinta ja laatu mehevimmällä mahdollisella tavalla.

– Esittävät etteivät ole tietoisia siitä mitä saivat aikaan. Yrittävät vetäytyä vastuusta!

Koiranainen pusersi hauvaa rintaansa vasten ja mulkaisi äidin pitelemää lautasta kuin odottaen, että kuollut liha heittäytyisi siltä alas ja kapuaisi säärtä pitkin hänen ja hänen lemmikkinsä kimppuun. – Ties mitä ainesosia annokseen oli piilotettu. Lihat saattoivat olla myrkytettyjä!

– Se oli allerginen reaktio, ärähdin.

Äiti vilkaisi minua varoittaen mutta alkoi myös topuutella naista. – Kyseessä oli pelkkä ikävä tapaturma. Mutta varmaan heille on silti hyvä kertoa mitä tapahtui.

Nainen siirsi koiran kainaloonsa. – Mennään. Tulkaa. Jäykistyin. Samal ei voinut tietää, etten todellakaan suonut meidän kahden niin erikoislaatuisen lämpimän ja kiinteän suhteen paljastuvan muille. Äidille vihoviimeiseksi.

– Jospa me kaksi kuitenkin käydään siellä Kakarakulmassa, sanoin.

– Vekaranurkassa, äiti korjasi.

Koira tiukasti kainalossaan, tuohtumuksesta puhisten keskustelukumppanimme lähti kohti Merenan ruokakojua. Saatoin vain toivoa, ettei hän olisi Samalin kanssa keskustellessaan yhtä kohtuuton kuin äsken.

Äiti kävi kippaamassa annoksen jämät lähimpään roskikseen ja ryhtyi johdattamaan meitä takaisin Vekaranurkan pisteelle. Kulku tyssähti, kun parikin vastaantulijaa tunsu äidin ja halusi pysäyttää hänet jututuille. Yritin pysyä kärsivällisenä ja hymyillä vieressä hyvänä tyttärenä, kun hän vaihtoi pikaiset kuulumiset, ihasteli säät ja päivitteli tungoksen tuttaviansa kanssa. Näitä tilanteita tuli äidin kanssa liikkuessu tuon tuosta, sillä hänellä riitti naapureita, harrastustuttuja, entisiä oppilaita ja työkavereita.

Tuntui kuin väenpaljous kävelykadulla olisi vain tihentynyt. Huudahtelut ja äänekäs puheenporina täytti korvat niissä väleissä, joissa myyjien, baarien ja katukahviloiden musiikillinen äänimaisema antoi tilaa. Ruoka- ja herkkukojujen tuoksut leijuivat sieraimiin ja sekoittuivat yhteen kuin batiikkivärjättyjen kankaiden värinvaihdot. Eksoottisen itämaisen maustemaailman jyräsi suomalaiskansallinen voissa paistettujen muikkujen haju, joka puolestaan liukeni englantilaisten fudge-karkkien äklönmakeuteen. Hely- ja

vaatemyyntipisteiden edessä parveileva teinityttöparvi kiljahteli ja kikatti. Jossain parkui vauva, aseman suunnalta kantautui saksofonin soitto ja rokkikadun lavalta raikui kuulutus pian alkavasta esityksestä, päivän ensimmäisestä.

Korvissa surisi ja päässä pörisi, kun lopulta olimme palanneet uusien tornitalojen seutuville. Kappas vain, siinä se tosiaan sijaitsi: Vekaranurkaksi oikein näkyvällä kyltillä nimetty alue jota en ollut aiemmin huomannut lainkaan. Markkiisilla katettu, osin kevyesti aidattukin. Hymyilin pikaisesti ZZ Top -jörrikälle, joka kyllä oli pannut merkille paluuni.

Lastenpisteen katoksen alla pitkän pöydän äärellä askarreltiin taas. Kolme tyttöä läträsi käsiään punaisissa, vihreissä ja keltaisissa sormiväripurnukoissa ja paineli kämmenten jälkiä isoihin pahvinpaloihin, jotka oli leikattu kitaran muotoisiksi. Väri-iloa riitti myös paikan vetäjässä. Oranssinväriset rastat päälaelleen sykkyrälle kiinnittänyt, noin viisikymppinen nainen oli sonnustautunut neonvihreään halattiin ja nuotinkuvin koristeltuun essuun. Hän nosteli paraikaa vesiväri-maalauksia kuivumaan pyykkinaurulle, joka oli viritetty katoksen jalkojen väliin. Naisen katse tarttui äitiin.

– Ansa Raja? Opetit minua yläasteella. Olen Rita. Rita Tyynelä.

– Hauska tavata Rita. Mitä kuuluu?

– Olen laboranttina Hyvinkäällä, missä nykyään asun. Ei tule käytyä Järvenpäässä enää kuin rokkiviikolla, mutta täällä olen ollut leikkitätinä joka vuosi. Olipa hauskaa, että sinulla oli tänne asiaa.

Hauskuudesta puhuminen taisi olla ennenaikaista, ajattelin. Mutta äiti ei ottanut vielä äskeistä sairaus-

tapausta puheeksi vaan osoitti Ritan esiliinaa. – Itse tehty?

– Kyllä vain. Oma design myös.

– Sinulla taisi olla jo silloin tuota taiteellista silmää. Muistelen että olit myös taitava ompelukoneen käyttäjä, äiti kiitteli, ja Rita ihan sulii auringossa.

– Oih! Muistit, vaikka siitä on niin kauan. Olit lempiopettajani!

– Mukava kuulla, äiti hyrisi.

Ei äiti mitenkään voinut muistaa kaikkia satoja ja satoja oppilaita, joita hänen käsityön ja kotitalouden opetuksensa mankelin läpi oli vuosikymmenten saatossa kulkenut. Tällä kertaa kyseessä taisi olla poikkeus joka vahvasti säännön. Tai sitten äiti vain oli ilmiömäisen taitava näyttelijä.

– Tämä on tyttärenti Tuulia, äiti esitteli minut. – Tuulia on lentoemäntä mutta kouluttautuu pian hoitoalalle.

Hymyni oli kireähkö. Small talkillaan äiti ehkä pyrki valmistelemaan Ritaa huolestuttavaan uutiseen, mutta rajansa kaikella.

– Täällä on töissä sellainen nuorimies, täräytin.

– Tarkoitat varmaan Niiloa, Rita sanoi. – Hän on ruokatauolla.

– Hän on terveyskeskuksessa.

Ritan kulmat kurtistuivat. – Työpäivää on vielä – Vasta sitten hän tajusi mitä oli kuullut.

– Mitä tapahtui?

– Sairauskohtaus. Hän söi jotain mistä sai allergisen reaktion, kerroin. – Ja muuten pahan. Vähältä piti ettei tukehtunut.

Rita otti tukea pöydästä. – Hyvänen aika, sehän on kamalaa.

Äiti napautti käsivarttani ja nyökäytti kohti maalari-tyttöjä, jotka olivat kuulleet sananvaihdon ja jääneet katsomaan meitä huolestuneen näköisinä. – Niilo on hyvässä hoidossa ja tulee kuntoon tuota pikaa, hän vakuutti.

– Tuosta ajoi vähän aikaa sitten ambulanssi, Rita kuiskasi. – En yhtään arvannut...

– Ei hätää, äiti rauhoitteli edelleen. – Reipas nuori mies toipuu kyllä. Itse olen niin allerginen sellerille, että se on vienyt minut päivystykseen parikin kertaa, mutta oikealla hoidolla on aina selvitty. Niilo osti anoksen Merenan ruokakojulta. Tiedätkö mille ruoka-aineelle hän on yliherkkä?

Rita pudisti päätään. Katse pyyhki äidistä minuun ja takaisin. Hän poimi essuntaskustaan puhelimen ja valitsi numeron sormet vapisten.

– Marleena. Rita täällä. Hätätilanne! Niilo sai allergisen kohtauksen.

Emme kuulleet mitä toinen vastasi, mutta Ritan ilme paljasti, ettei vastaus ollut se, mitä hän olisi halunnut kuulla.

– Mitä et ymmärtänyt. Tule pitämään putiikki pysyvässä sen aikaa että käyn sairaalassa.

Seurasi hetken hiljaisuus ja hänen kasvoilleen levisi suorastaan raivokas ilme.

– Tajua jo, että olen yksin täällä. Täällä on lapsia, en minä voi jättää heitä vahtimatta! Hoitakoon Jarppa itse ne perkeleen spiikit.

Pikkutyötöt olivat nostaneet käden suunsa eteen ja vilkuilivat toisiaan hartiat hytkyen, kun heitä huvitti se, miten kiltti leikkitati päästeli äkkiä ärräpäitä. Mutta vaikutti siltä, etteivät kiroukset tehneet yhtä suurta

vaikutusta linjan toisessa päässä. Ritan kasvot olivat tummanpuhuvat kun hän laski puhelimen alas.

Rokkikadun lavan ämyreistä kajahti ilmoille Kolmisointurock-festarin tunnus, ronskisti epävireinen kitara- ja bassoriffi, jota seurasi kuulutus.

– Hyvää keskiviikkoiltapäivää kaikki rokkikadun vieraat, aloitti naisääni. – Olen Marleena Mantu, Kolmisointurockin tiedottaja ja tuottaja ja rokkikadun tapah-tumakoordinaattori. Aloitamme pian viikon katuohjelman. Musiikkia riittää seuraavat tunnit monen mahtavan esiintyjän voimin, luvassa on useita lupaavia ja lah-jakkaita paikallisia bändejä, sokerina pohjalla Uuden Musiikin Kilpailussa hienosti viidenneksi sijoittunut Jusa täältä Järvenpäästä. Mutta kutsutaanpa ensin la-valle meidän kaikkien tuntema Kolmisointurockin festivaalijohtaja Jarppa Lajunen lausumaan festarin avaus-sanat. Ole hyvä Jarppa!

Kuului taputuksia ja pientä rutinaa, kun mikrofoni vaihtoi pitelijäänsä, ja sitten miehen ääni:

– Tervehdys järvenpäläiset ja te kaikki Suomen parhaan ränttätänttä-rockfestarin ystävät! Perinteikäs Kolmisointurock valtaa Rantapuiston ja rokkikadun tänä vuonna jo kymmenettä kertaa...

– Mehän voimme Tuulian kanssa jäädä tänne leikki-tädeiksi siksi aikaa, että käväiset katsomassa miten Niilo voi.

Käännyn katsomaan äitiä. Minulta ei sitten kysytty. No, se ei minua yllättänyt.

– Teemme sen oikein mielellämme, äiti jatkoi.

– Keksimme kyllä kivaa puuhaa lapsukaisille.

Pakotin kasvoilleni hymyn, kun Ritan katse siirtyi äidistä minuun. Hän mietti sekunnin ja kumartui

vetämään pöydän alta sinne piilotetun Marimekon kangaskassin.

– Iso kiitos teille! Käyn heti ja vien Niilolle hänen kassinsa. Siinä voi olla jotain mitä hän tarvitsee. Soittaa jos tulee jotain. Ei mene kauan. Puoli tuntia. Kolme varttia enintään. Kunhan pidätte muksut hengissä ettekä luovuta heitä muille kuin vanhemmilleen.

Puhuessaan hän kirjoitti tussilla puhelinnumeroaan piirustuspaperiarkin nurkkaan. Kohta hän olikin jo rientänyt tiehensä.

Tytöt käänsivät kasvonsa odottavina minuun ja äitiin.

– Kiitos vain minunkin puolestani, mumisin äidille. – Miten ajattelit tarkistaa, että lasten hakijat ovat heidän vanhempiaan eivätkä jotain lapsikaappareita ja ihmiskauppiaita.

Äiti mulkaisi minua varoittaen. Sitten hän hymyili tytöille ja läiskäytti kätensä yhteen.

– Ovatko kitarat valmiina? Oi, miten hienot tuli. Nyt putsataan kaikki sotkuväri kätösistä. Täällä vadissa näkyy olevan pesuvettä valmiina, ja saippua ja pyyhe löytyvät. Hupsistakeikkaa, jollakulla taitaa olla väriä nassusakin, annapas kun täti auttaa. Kun olette valmiit, niin ottakaa tuolta vakasta jokainen ensi alkuun yksi tyhjä vessapaperirulla, ja tuossa viereisessä on... ai jai, miten kauniita kangastilkkuja. Katsotaanpas mitä niistä saataisiin aikaan... Justiinsa juu, sieltä sormien välistä myös, hyvä hyvä, ja lopuksi kuivataan kunnolla. Kolme erilaista kangastilkkuja jokaiselle, joko kaikilla on, ja liimaa on tässä. Osaavathan kaikki käyttää kauniisti saksia?

Äiti oli elementissään. Minun ei tarvinnut kuin istua kuunteluoppilaaksi lasten viereen, jotka ihmeen

tottelevaisesti ja sopuisasti syventyivät tuunaamaan kankaanpalasilla pahvitötteröitä prinsessoiksi, peikoiksi ja satueläimiksi. Kun lasten keskittyminen vääjäämättä alkoi herpaantua ja rokkikadun lavalta raikuva roots-tyyppinen peruskomppi nosti volyymia, äiti komensi peput ylös penkistä ja meidät kaikki – niin lapset kuin minutkin – hyppimään ja pomppimaan ”hauskan rokkijumpan” tahtiin. Pian mukaan halusi liittyä kaksi eskari-ikäistä poikaa, jotka saapuivat Vekaranurkalle harmaapäisen miehen seurassa. Tämä oli sonnustautunut rokkiviikon kunniaksi ajan hampaan järsimään Rolling Stonesin keikkapaitaan.

– Eikka-vaari. Mukaan rokkaamaan. Eikka-vaari! pojat kiljahtelivat, ja mies myöntyi vastaan panematta.

Kaikilla oli oikein riemukasta, myös Eikka-vaarilla, joka hytkyessään vahti pompahtelevaa rintamustani silmä kovana. En tietenkään ollut etukäteen arvannut varustaa itseäni tällaiseen loikkimiseen asianmukaisilla urheilurintsikoilla. Minua innostivat kuitenkin enemmän kannustavat silmäykset joita sain toisen musiikin-harrastajan suunnalta, älppäriivistönsä takana myhäilevältä partasuulta. Kunhan asialliset hommat olisi hoidettu alta pois ja äiti erkaantunut omille reiteilleen, tiesin jo miltä kojulta voisin kysellä lisää rokkenrollia viikkoni iloksi. Hus pois mielestä loputkin turhat häikailut jonkun valokuvaajaplantun kovin häilyväisestä huomiosta...

Hupi loppui kuin seinään, kun luoksemme asteli nuori nainen Kolmisointurockin tämänvuotinen festaripaita yllään ja tuima ilme kapeilla kasvoillaan.

– Keitäs te olette?

Marleena Mantu, Kolmisointurockin tiedottaja ja rokkikadun tapahtumakoordinaattori, ei ollut ollenkaan mielissään siitä, että Vekaranurkan vastaava hoitaja Rita oli toiminut kuten oli, ”lähtenyt livohkaan” ja jättänyt lasten rokkiparkin tällä tavoin kahden ventovieraan ihmisen vastuulle.

Koska äiti oli meidät kaksi paikkauspestiin järjestänyt, annoin hänen hoitaa myös jälkipyykin. Hän kertoi Marleenalle, mihin Rita oli mennyt ja että kaikki oli sujunut meiltä kahdelta oikein mallikkaasti. Hänellä itsellään oli takanaan pitkä ura opettajana ja kaksi suoloista lapsenlasta, pojanpojat Aapo ja Einari, joille tämä Tuuliakin, hänen tyttärensä, oli vuosien varrella ollut useasti lapsenlikkana.

– Tuulia on lentoemäntä ja jatkamassa kouluttautumista hoitoalalle, äiti selosti jälleen. – Mitään vaivaa tästä ei meille ollut, kaikki sujui mukavasti. Lapsetkin tykkäsivät.

Viimeistä ei voinut Marleenakaan kiistää. Tyttökolmikkoa oli tultu hakemaan, ja silmät loistaen he esittelivät vanhemmilleen runsaita askartelujaan. Pojat puolestaan vannottivat Eikka-vaaria tuomaan heidät Vekaranurkkaan rokkaamaan taas huomenna, eikä vaarilla vaikuttanut olevan mitään suunnitelmaa vastaan.

Silti nuoren tiedottaja-tuottaja-koordinaattorin ja häntä tuplasti vanhemman leikkitädin kohtaaminen oli kaikkea muuta kuin lämminhenkinen, kun Rita palasi.

– Et olisi saanut noin vain jättää lapsia vieraiden vastuulle, Marleena aloitti jälleen.

– Mitä muuta saatoin, kun et kerran tullut, Rita äyskähti vastaan.

– Tulin heti kun ehdin.

TAPPAVAA MENOA KESÄFESTAREILLA!

Kesäinen kaupunkifestivaali saa traagisen alun, kun nuori mies kuolee allergiseen reaktioon. Tapahtumia seuraa lähietäisyydeltä yksityisetsivä Tuulia Raja. Pian käy ilmi, että kuolemantuottamuksesta epäillään paikallisen pizzerian omistajia, ja pikkukaupunkilaisten tunteet kuumenevat. Ilkivallan kierre kiihtyy: kävelykadulla leimahtaa ja lopulta festivaaleilta löytyy toinenkin ruumis. Taas on tarvetta Tuulia Rajan palveluksille! Onnistuuko Tuulian selvittää, kuka haluaa tuhota kesäisen idyllin ja minkä takia?

Polttopiste on Pauliina Suden kehitetyn cozy crime -sarjan kolmas osa. Sisukas ja vaaroja pelkäämätön Tuulia Raja on valloittanut kriitikoiden ja lukijoiden sydämet.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5865-2